

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΩΝΤΡΥ

Ο ΖΗΛΙΑΡΗΣ

χρόνια από το σπίτι της και πού εξακολουθούσε να την αγαπά τρελλά και παρφορα, όπως και την πρώτη μέρα.

Μα κι' εκείνη τον αγαπούσε τρελλά τον καιρό που την έκλεψε. Ήταν μικρούλα, άδολη και άβγαλη κοπέλλα, και δεν είχε αγατήσει ποτέ της ως τότε. Ο φλογερός έρωτας του Όρβιλλ την είχε κατακτισει με την όρμη και με το πάθος του. Σιγά-σιγά όμως, η ζήλεια πού από την πρώτη μέρα της είχε δείξει, την κούρασε, την απογοήτευσε, κι' η ζωή της άρχισε να γίνεται μαρτυρική. Μετά τις πρώτες μέρες του νεανικού έρωτός του, ήρθαν η μέρες της γκρίνιας, των σκηνών και της δυσανεκτίας. Ο Όρβιλλ και η Γκρεντόλεν είχαν γίνει σχεδόν έχθροι. Ανάμεσά τους είχε μπει κάτι σαν μίσος, κάτι πού δεν τους άφινε να χαρούν τη ζωή τους. Η άτυχη γυναίκα είχε χάσει πειά τον ύπνο της, τη γαλήνη της.

Ο καιρός κυλούσε έτσι, με την ίδια αγωνία πάντα για τόν Όρβιλλ, με τό ίδιο μαρτύριο για τη Γκρεντόλεν. Κάθε τι ήταν για τόν Όρβιλλ, τόν φτωχό Όρβιλλ, άφορη για να δημιουργήσει σκηνές. Γιατί κτύταζε τη γυναίκα του ένας διαβάτης στο δρόμο; Πού τόν ήξερε; Πότε τόν είχε γνωρίσει; Ήταν λοιπόν φίλος της;

Τού κύκον η Γκρεντόλεν διαμαρτυρόταν και τόν βεβαίωνε ότι ήταν άδωα, ότι δεν μπορούσε να έμποδισή τους διαβάτες να την κυττάζουν, ότι είχε βαρθεθεί πειά αυτή τη ζωή κι' αυτή τη ζήλεια. Ο Όρβιλλ ύποφερε, βρισκόταν πάντα σε μιá επκίνδυνη Έξαψη και κάθε μέρα η ζήλεια του περίσσευε.

Μιά μέρα στο δρόμο κάποιος κύριος, ένω περνούσαν, χαίρετής με ένα φιλικό χαμόγελο τη Γκρεντόλεν. Ο Όρβιλλ, Έξαλλος, χωρίς καν να ρωτήσει ποιος είναι, τού έπετέθη και τόν άρχισε στις γροθιές. Η Γκρεντόλεν λιποθύμησε, μαζούχηκε κόσμος γύρω τους, κι' ένας άστυφυλάκας ώδηγησε τόν Όρβιλλ στο αυτόφωρο, τό όποιο τόν καταδικάσε σε μιá έβδομάδας κράτησι.

Όταν ο Όρβιλλ άκουσε την άπόφασι, πήγε να τρελλαθή άπ' τό κακό του. Έπρεπε ν' άφήσει μιá όλόκληρη έβδομάδα τη γυναίκα του μόνη, χωρίς επίβλεψη. Ήταν τρομερό... Άν είχε τό θάρρος, θα τή σκότωνε και θ' αυτοκτονούσε. Έκλαιγε σαν μωρό παιδί. Την παρακαλούσε να κλειδωθεί στο σπίτι, να μη βγη Έξω, να μη δεχτή κανένα δλη την έβδομάδα πού αυτός θάμνε φυλακισμένος. Ήταν άξιοθρήνητος...

Η Γκρεντόλεν τόν άκουγε και τόν έβλεπε σαν παράξενo θέμα και στο τέλος, αντί οίκτου, αισθάνθηκε μάλλον άηδία γι' αυτόν.

Έξαφνα ο Όρβιλλ θυμήθηκε ότι είχε έναν παιδικό φίλο πού τόν αγαπούσε Έξαιρετικά. Τόν Στέφανo Τζίνς, πού τό κυριότερο χαρακτηριστικό του ήταν ο μισογυνισμός του. Ναι, ο Στέφανος μισούσε τις γυναίκες κι' έλεγε πάντα ότι ποτέ του δεν θ' αγαπούσε. Αδτός λοιπόν θα τόν βοηθούσε στην περίστασι αυτή. Τού τηλεγράφησε στην Όξφορδη, όπου έμνε, να τρέξει άμέσως στο Λονδίνο και να τόν ζη-

μού έπτε με βιαστική φωνή: -'Ωρεβουά, καλέ μου φίλε!... Μόλις προφτάνω τό αυτοκίνητο τού στρατηγού μου... Τό καθήκον πού παντός... Σε όρχίζω σε θ, το έχεις Ιερότερο στον κόσμο, να κρύψης από όλους, και πρώτα-πρώτα άπ' την καίμηνη τη γλυκειά μου γυναίκα, την άφιξι μου στο Παρίσι. Θά τή σκότωνε ο καύμός, πού δεν με είδε, Έστω και για λίγες στιγμές... Μου φτάνουν τά φαρμάκια τού πολέμου... Δεν άντέχω πειά και γι' αυτό τό κατάπικρο ποτήρι... Βασίζομαι σε σένα... Έχε γειά και καλή άντάμωσι...

Τόν φίλησα κι' έγώ άδελφικά, μα δίχως να μπορώ να βγάλω λέξι... Μ' έπνευσε η βαθειά συγκίνησι μου κι' έτσι τόν Έχασα από μπροστά μου, χωρίς να τού ευχηθώ καλό γυρισμό.

Θά τόν Ξαναβδώ άραγε ποτέ μου;... Θά Ξαναδοκιμάση πάλι την πρώτη του εντύχια τό ταιριασμένο αυτό ζευγάρι, τό τόσο σκληρό τόρα χωρισμένο άπ' τού πολέμου τη φωτιά;

Μόνον ο Θεός τό Ξέρει...

τήση στη φυλακή. Την πρώτη νύχτα της φυλακισέως του ο Όρβιλλ δεν κοιμήθηκε καθόλου. Ποτέ του δεν είχε αισθανθεί τέτοια άγωνία. Ήξερε ότι η γυναίκα του ήταν μόνη, ότι μπορούσε να τόν άπατήσει, και η ζήλεια του τον βασάνιζε τόσο πολύ, ώστε μέσα σε λίγες ώρες γέγρασε κατά δέκα χρόνια...

Την άλλη μέρα τό πρωί, ο φίλος του έφτασε από την Όξφορδη. Ο Όρβιλλ τόν άγκάλιασε κλαίγοντας, τού άφηγήθηκε την περιπέτειά του και τόν παρακάλεσε, τόν Ικέτευσε ν' αναλάβη την επίβλεψη της γυναίκας του, τις ημέρες πού θάμνε στη φυλακή.

Ο Στέφανος προσπάθησε να καθισχύση τόν Έξαλλο κι' άπελιπμένο φίλο του. Τού έπτε ότι δεν έπρεπε να άμριβάλη για την άφοσίωσι της Γκρεντόλεν, ότι έπρεπε να περιορίση τη ζήλεια του, γιατί μόνον έτσι θα μπορούσε να βρη λίγη ήρεμία και χαρά στη συζυγική του ζωή. Ο Όρβιλλ όμως δεν άκουγε τίποτε και στο τέλος ο Στέφανος άναγκάστηκε να ύποσχεθι ότι θα γινόταν ο κέρβερος της Γκρεντόλεν τις ημέρες της φυλακισέως του.

Ο Όρβιλλ ήταν τώρα κάτω πού ήσυχος. Είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στο Στέφανο κι' η άγωνία του είχε κοπάσει κάπως.

Σιγά-σιγά όμως, από την τρίτη μέρα, η άγωνία του άρχισε πάλιν να τόν κρεινιθ, πιδ έντονη τόρα και πιδ άνωπορρη. Φοβόταν φοριτά πως ο Στέφανος δεν θα μπορούσε να προλάβη τό κακό, πως η γυναίκα του θα τόν έπρόδινε τώρα πού ήταν μόνη κι' έλευθερη.

Τρελλός πειά άπ' την άνησυχία ο δύστυχος, Έξω φρενών, κάθησε δλη τη νύχτα και κατάστρωσε όλόκληρο πολύπλοκο σχέδιο δραματεύσεως. Και την άλλη μέρα, τό μεσημέρι άκριβώς, κατόρθωσε να τό σκάση άπ' τη φυλακή.

Έπ' τέλους, θα γύριζε κοντά στη γλυκειά του Γκρεντόλεν, θα την έσογίσε στην άγκαλιά του, θα την προσφύλαγε άπ' τούς κινδύνους της ζωής...

Ήσαν περασμένα μεσάνυχτα όταν, κατάκοπος, με δυνατό πυρετό από τη μεγάλη του Έξαψη, έφτασε Έξω από τό σπίτι του. Η κεντρική εισόδος της πολυκατοικίας ήταν άνοιχτή. Μπήκε μέσα βιαστικός, με χτυποκάρδι, ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες, σταμάτησε μιá στιγμή στο τέταρτο πάτωμα για να πάρη άνάσα, κι' έπειτα, σε δυό λεπτά, βρέθηκε στο πέμπτο πάτωμα, όπου ήταν τό διαμερισμά τους. Έβγαλε τό κλειδι από την τσέπη του, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα, αφήνοντας ένα στεναγμό άνακουφισέως. Ήθελε να κάνη μιá μικρή έκπληξι στη Γκρεντόλεν. Κι' ύστερα θα περνούσε μαζί της την πιδ τρελλή, την πιδ ήδονική νύχτα της άγάπης τους. Ήταν γεμάτος πόθο κι' ο πόθος του αυτός είχε κινήσει και τη ζήλεια του την τρομερή.

Σιγά-σιγά μπήκε στον δωμάτιο της γυναίκας του. Άπόλυτη σιωπή. Η Γκρεντόλεν θα κοιμάται. Γύρισε τόν διακόπτη κι' άναψε τό φώς. Κι' είδε τότε κάτι πού τόν χτύπησε σαν κεραυνός. Στο κρεβάτι η Γκρεντόλεν και ο Στέφανος κοιμόντοσαν ήσυχοι, άμέριμνοι, κουρασμένοι.

Ο Όρβιλλ δεν μίλησε. Δεν άπόπειρα, σαν νάχε δυνατό πυρετό... Τά μάτια του είχαν θολώσει... Άκούμπησε στον τοίχο για να μην πέση κάτω... Συγκέντρωσε τις δυνάμεις του... Ξανάσθησε τό φώς και βγήκε παραπατώντας

Έξω...

Όταν την άλλη μέρα η διεύθυνσι των φυλακών κι' η άστυνομία άναζήτησαν παντού τόν Όρβιλλ για να τόν συλλάβουν, δεν βρήκαν ταυτό τό πτώμα του μέσα στον Τάμεσι, κάτω από ένα γεφύρι. Ο Άνθρωπος πού δεν είχε βρη ήσυχία και γαλήνη σ' δλη του σχεδόν τη ζωή, λιχνιζόταν τώρα άταλά πάνω στα νερά, βυθισμένος σ' έναν ήτρο αίαντο, χωρίς βάσανα, άγωνίες και χτυποκάρδια...

ΑΛΦΡ. ΩΝΤΡΥ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ

Έλα τώρα πού τό κύμα κλαίει σιγαλά και τό βράχο στεφανώνει με λευκά άφρα έλα τώρα τό φεγγάρι πού φεγγυολά και τ' άγέρι με τό κύμα παίζει έλαφρό. Έλα μέσα στη βαρκούλα πού μάς καρτερά κάθε πόνο να Ξεχάσης, κάθε σου καύμο. Έλα και ο δυό να πάμε στα βαθειά νερά με... μιá πέτρα στο λαμό!

Η άτυχη γυναίκα είχε χάσει πειά τον ύπνο της, τη γαλήνη της...